Р Е Ш Е Н И Е
№ 4202

гр. София, 23.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 12 състав,** в публично заседание на 30.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7905** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК вр. чл. 220, ал.1 от Закона за митниците (ЗМ).

Делото е образувано по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], чрез упълномощен адв. С. К., против Решение № 9600-0234/17.07.2012г. на Началника на Митница Столична. С жалбата се иска отмяната на посоченото решение, като немотивирано и необосновано, допуснати нарушения на процесуалните правила, в това число и по съображения, че по много други идентични казуси със страна дружеството, са уважени жалбите при съдебно обжалване, цитират се и конкретни решения на ВАС.

Ответникът чрез процесуален представител – юрисконсулт С., оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и иска от съда да потвърди обжалваното решение. Счита същото за законосъобразно като съдът кредитила изцяло заключението на вещото лице за липса на надлежно счетоводно отразяване на фактурите, като също счита неправилно отразеното от счетоводна гледна точка плащане като доказателство и за липсата на реално плащане по фактурите.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, както и допълнителни доказателства - представени с жалбата и допълнително два договора с доставчика по фактурите, квитанции за вземане и декларация за продените и доставени стоки на жалбоподателя от турския търговец, изслушано е изаключение на вещо лице, с критично към воденета счетоводна отчетност от дружеството - като правилност на счетоводните записвания, по което жалбоподателят е направил

възражения.

Съдът като взе предвид доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, обсъди оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, намира от правна и фактическа страна следното:

По фактите съдът приема следното:

Дружеството – жалбоподател чрез трето лице превозвач и декларатор пред митническите органи – Митнически пункт С.-Запад, чест от структурата на Митница Столична, е поставило под митнически режим „.допускане за свободно обращение" стоки, описани като „носни кърпички“ по две митнически декларации /ЕАД/ №10BG005807H0114068/22.12.2010г. и №11BG005807H0004685/18.01.2011г., към които са приложени инвойс фактури съответно № 9510/ 21.12.2010г. и № 95054/17.01.2011г., издадени от фирма „К. К. С. Ве дъш Т.“ /“К.“/, със седалище И., Т.. Представените пред българските митнически органи фактури съдържат подпис и печат на доставчика – турското дружество, и в двете са посочени идентични данни за доставката – 1700 кашона, единична цена – 2,70 евро и обща цена 4590 евро или 8977,26 лв., съгласно уточнението в митническите декларации.
По отправено искане с писмо от 25.02.2011г. за проверка на представените пред българските митнически органи документи по вноса, от турските митнически органи са получени представените пред тях митнически декларации и фактури. При съпоставяне на същите органът е установил различия, които са дали основание на ответника да приеме, че декларираната митническа стойност в процесните ЕАД не е реално платената или подлежащата на плащане за търговските операции цена, съгласно чл. 29 от Регламент 2913/92, като е приел, че условията на доставка са както следва:
А/ Към ЕАД 10BG005807H0114068/22.12.2010г. е представена фактура № 95010/21.12.2010г. на стойност 4590,00 Е., условия на доставка „CPT - П." и заплатено ДДС в размер на 3 795,45 лв., а при износа пред турските митнически власти е представена фактура със същия номер и дата, но в друга валута - U., щатски долари, на обща стойност 31 335,00 и условия на доставката „F.“ И..
Б/ Към ЕАД 11BG005807H0004685/18.01.2011г. е представена фактура № 95054/17.01.2011г.,; на стойност 4590,00 Е., условия на доставка „CPT - П.", заплатено е ДДС в размер на 3724,68 лв. Представената при износа фактура е № 095054/17.01.2011г., в U. на стойност 21335,00 и условия на доставката „F.“ И..
Ответникът е взел предвид и становище от отдел „Тарифна политика“, към Митница Столична, съгласно което обичайните транспортни разходи от И., Т. до входен граничен пункт, са в размер на 650 лв.
Само по тези съображения, органът е приел, че по осъществения внос по ЕАД от 22.12.2010г. и от 18.01.2011г. на стоки от Т., следва да бъдат начислени допълнителни задължения за ДДС на основание чл. 201 от Регламент № 2913/92 г., чл.199,ал.1,т1 и чл. 205,ал.1 от ЗМ, за [фирма] възниква вносно митническо задължение за доплащане на митни сборове и ДДС, като разлика между реално платените и подлежащи на плащане публични държавни вземания по ЕАД № № 10BG005807H0114068/22.12.2010г., №11BG005807H0004685/18.01.2011 г., съответно в размер на 4 532,11 лв. и 4 706,33 лв., общо в размер на 9238,44 лв. Органът също е

приел, че възниква задължение и за законна лихва от момента на възникване на, задължението до окончателното му погасяване, съгласно чл. 211, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗМ, чл. 59, ал.2 от ЗДДС и чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания. По тези съображения и на основание чл.6 от Регламент № 2913/92 на Съвета, чл.15 ал. 2 т. 8 от ЗМ и чл. 59 ал. 1 от АПК, началникът на Митница Столична е издал оспореното по делото решение.

За взаимоотношенията си с турския доставчик „К.“ , жалбоподателят е представил договор от 04.01.2010г. и договор от 26.01.2011г.

Вторият договор е сключен след датата на процесните доставки и е неотносим, но съдът отчита, че в него е уговорена изрична цена на носните кърпички на „кутия“ 2,70 евро и клаузата „CPT“. По време на действието на този договор, съгласно писма на митнически органи от Митница П. от дата 30.05.2011г. , по внос на носни кърпички маркща „Т.“, след извършена допълнителна проверка и въз основа на представените от дружеството документи – идентични с представените във връзка с процесните ЕАД, е посочено, че митническата стойност може да бъде прие3та съгласно чл.29 от регламент 2913/92. Цената на носните кърпички е 2,70 Е. за единица количество, обозначено в кашони.

По първия договор, действащ към датата на процесните фактури и внос, в чл. 7 е договорено, че за основание за заплащане ще се приемат „фактурите /CPT/“, изпратени от „К.“. По този договор липсва конкретна цена. Като доказателство за плащане по двете фактури са представени две квитанции за вземане от 05.02.2011г. и 03.02.2011г., в които са посочени фактурите и сумата по тях- съответно 4590 Е., която турското дружество декларира, че е получило. Също така е представена и изрична декларация от турския доставчик бе дата на съставянето й, съгласно която през 2010г. 2011г. турският доставчик се задължава да продава на българското дружество [фирма] носни кърпи на цена 2,70EUR на кашон , съдържа се и опис на фактури, по които е извършила доставки през 2010г., сред които и процесната от 21.12.2010 г.

Съдът приема за установено, че дружеството е получило представените пред митническите органи две фактури, доколкото транспорта е извършен от трето лице – превозвач, съответно представянето им и декларирането пред митническите органи, съответно предаването на стоката на получателя. Също съгласно заключението на вещото лице, на датите на фактурите са взети счетоводни записвания на същата стойност - по сметката за разчети с доставчици в кореспонденция със сметката за „Стоки“, а макар и плащането да е отразено без сметка „Каса“, а в кореспонденция със сметка 492 „Разчети със собствениците“. Последната сметка, както отбелязва вещото лице е използвана за погасяване на суми към доставчици, очевидно като идентична на сметка „Каса“, макар и от счетоводна гледна точка това да не е издържано и така да не се отразява плащане, тъй като не се отразяват в намаление парични средства в касата при плащане в брой.

Съдът също следва да съобрази, че никое доказателство, представено пред българските митнически органи при деклариране на стоките не е оспорено от ответника и няма основание да го изключи. Също съдът по фактите приема за установено – доколкото не се представиха доказателства, че дружеството.-жалбоподател не е взело участие под каквато и да е форма в производството по издаване на процесното решение – същото не е уведомено за представените доказателства от турските митнически власти, нито за становището на

отдел „Тарифна политика“, от дружеството не са искани допълнителни доказателства, освен тези при деклариране на вноса и за заплащане на задълженията по ЕАД.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Жалбата е с дата 01.08.2012г., от което предвид датата на издаване на оспорения акт следва, че същата е подадена в срока по чл.149,ал.1 АПК.
Като правно основание на решението е посочен чл. 6 от Регламент 2913/92 за приемането на Митническия кодекс на Общността. На основание чл. 243, параграф 1 от този кодекс, процесното решение подлежи на оспорване пред съда по реда за оспорване на индивидуалните административни актове, предвиден по АПК, съгласно чл. 220 от ЗМ.
Изложеното обуславя извод за допустимост на оспорването по делото и съдът следва да разгледа жалбата по същество.

По основателността на жалбата

А)По издаването на оспореното решение от компетентен орган и спазване на изискванията за форма и процесуалните правила:

Съгласно чл. 79 от Митническия кодекс, оформянето на режим внос придава на стоките, които не са с произход от Общността, митнически статут на стоки с произход от Общността и води до прилагането на мерките на търговската политика, извършването на други формалности, предвидени при вноса на стоки и облагането със законно дължимите сборове. По силата на тази норма към подадените две ЕАД през 2010 и 2011г. от дружеството, са приложими нормите на Митническия кодекс. Следователно, казусът по делото се отнася до общата търговска политика на Европейския съюз, уредена в чл.206 и следващите от Договора за функционирането на Европейския съюз /ДФЕС/, приложим по време на възникване на фактите по делото, която политика по силата на параграф 1 от този текст е свързана с митническия съюз между държавите членки, уреден в този договор с чл.28 и следващите. Нормативната уредба на общата търговска политика и митническия съюз са от изключителната компетентност на органите на Европейския съюз, на основание чл.3, параграф 1, букви „а” и „в” от ДФЕС. Поради това към казуса по делото са приложими разпоредбите по правото на ЕС – с непосредствената приложимост и пряко действие имат нормите на Регламента за приемане на Митническия кодекс, съгласно чл. 288, алинея 2 от ДФЕС. В изпълнение на посоченото, административният орган се е позовал пряко на норми от регламента като правно основание за издаването на оспореното решение и за определянето на митническата стойност. Митническият кодекс не съдържа разпоредба, която да предвижда приемането на допълнителна правна уредба при определяне на митническата стойност от държавите–членки. В чл.28 от Митническия кодекс императивно е определено, че по разпоредбите на глава III от този кодекс - „Стойност на стоките за митнически цели”, текстовете на чл. 28 до чл.36 включително, се определя митническата стойност за прилагането на Митническата тарифа на Европейските

общности. Съдът на Европейските общности в решението си по дело 39/72, Комисията срещу Италия, обявява за несъвместимо с общностното право законодателното дублиране на регламента в националното право, противоречат на Договора всякакви модалитети на изпълнение, които биха могли да попречат на прекия ефект на регламентите на Общността и така да компрометират неговото едновременно и еднообразно приложение в цялата общност. След като регламентът произвежда правно действие без да е необходимо транспонирането му на национално ниво, то всяка мярка по въвеждане би била недопустима, освен ако не е изрично предвидена. Тези доводи са относими и към посочените правни основания за издаването на обжалваното решение като акт на митнически орган – по чл.6 от Митническия кодекс едновременно с чл.15 от ЗМ и чл.59 АПК.

При определяне на правомощията на митническите органи е предвидена изрична възможност за приемане на национална правна уредба, съгласно чл. 60 от Митническия кодекс. Тази разпоредба предвижда, че при отсъствие на правила в митническото законодателство на Общността държавите-членки определят правомощията на отделните митнически учреждения на своя територия, като при необходимост отчитат естеството на стоките или на митническия режим, под който стоките трябва да бъдат поставени.

Съобразно горните изводи за приложимото право в производството по издаване на обжалваното решение, и във връзка с основанията по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на оспореното решение, съдът намира, че обжалваното решение на началника на Митница Столична, е издадено от компетентен орган – началника на получаващото митническото учреждение, овластен да упражнява митнически контрол и надзор на оформения внос с процесните митнически декларации на основание § 1, т.9 от Допълнителните разпоредби на ЗМ и чл.30 от ППЗМ във връзка с чл. 60 от Митническия кодекс. В този смисъл издателят на акта е митнически орган по чл. 4, т. 3 от Митническия кодекс, тъй като отговаря за прилагането на митническите правила. Същият е и териториално компетентният такъв орган, тъй като Митница Столична, част от която е Митнически пункт С., е мястото, където са извършени формалностите, свързани с прилагането на митническите правила. Към момента на издаване на оспореното решение не е отпаднало задължението на митническите органи да осигурят правилното прилагане на митническото законодателство във връзка с подадените две ЕАД от жалбоподателя, произтичащо от чл. 13 от Митническия кодекс, тъй като не е изтекъл 3-годищния срок от разрешението за вдигане на стоките. В тази връзка връзка митническите органи са оправомощени да предприемат всички контролни мерки, които считат за относими към датата на издаване на оспореното решение. По тези съображения не е налице основание по чл.146,т.1 от АПК за незаконосъобразност.

При реценката за спазването на предвидената форма, съдът съобрази, че обжалваното решение е такова по чл.6, параграф 3 от Митническия кодекс, тъй като е неблагоприятно за адресата си. Спазени са предвидените в този текст изисквания за писмена форма и мотиви, посочена е възможността за обжалване в съответствие с чл.243 и във връзка с чл.245 от Митническия кодекс. Спазено е изискването за писмена форма по чл. 181а, параграф 2, изречение второ от Регламент (ЕО) № 3254/94 на Комисията от 19 декември 1994 година за изменение на Регламент (Е.) № 2454/93 относно формулиране на разпоредбите по прилагане на Регламент (Е.) № 2913/92 на Съвета относно създаване на Митнически кодекс на Общността (Регламент

(ЕО) № 3254/94).

По спазването на процесуалните правила съдът констатира следното:

Издаването на решение от митнически орган, съгласно което се определя нова митническа стойност поради съмнение, че декларираната сума не представлява цялата платена или подлежаща на плащане сума по чл. 29 от кодекса, се подчинава на процедурата, предвидена по 181а, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 3254/94. Съгласно последната разпоредба, когато митническите органи имат такива съмнения, описани по параграф 1, те могат да изискат допълнителна информация съобразно член 178, параграф 4 от същия регламент; „Когато съмненията продължават, митническите органи са длъжни преди да вземат окончателно решение да известят заинтересованото лице, в писмен вид, ако то желае, относно основанията за съмненията си, както и да му предоставят възможност за отговор.
Окончателното решение и основанията за вземането му, се съобщават в писмен вид на въпросното лице." Зачитането на правото на защита, предвидено по чл. 181а, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 3254/94, представлява основен принцип на правото на Съюза, който трябва да се прилага, когато административен орган възнамерява да приеме акт, увреждащ за лицето, което е насочен, което е насочен - Решение от 18 декември 2008 г. по дело S., C- 349/07, Сборник, стр. I- 10369, точка 36. По силата на този принцип, лицата, адресати на решения, чиито интереси са осезаемо засегнати от тези решения, следва да имат възможност да представят по надлежен начин своето становище относно елементите, на които административният орган възнамерява да основе своето решение. За тази цел те трябва да разполагат с достатъчен срок – точка 37 от това решение. Допуснатото нарушение е съществено по смисъла на чл. 146,т.3 АПК, тъй като е засегнало права на жалбоподателя и по съображение, че ако беше спазено задължението по чл.181а, параграф 2 от цитирания регламент, решението на митническия орган е възможно да бъде друго.

Б)По материалната законосъобразност на оспореното решение съдът намира следното:
Административният орган е приел, че предоставената информация и документи от турската митническа администрация са доказателства, че декларираната цена в двете ЕАД, с която стоката е декларирана от турския изпращач за износ пред турската митница, доколкото е пръв по време официален документ – е действително платената цена по сделката и при условията на доставката.
Във фактурата, представена от С. О. пред митническите органи, отделна цена за превоз не е посочена като условие на доставка. Съгласно договореното между страните, условието на доставка е „CPT“ П., което означава “Превоз, платен до” /уговорено местоназначение/. Въз основа на това продавачът е доставил стоката до посочения купувач, като продавачът е длъжен да плати разходите по превоза до уговореното местоназначение. В придружаващите митническата декларация документи, фактура за превоз не е представена.
Според договора от 10.04.2010г., турското дружество е назначило [фирма]

за главен дистрибутор на готова продукция /прах за пране, готово и полуготово състояние; суровина за прах; пластмасови шишета, капачки и суровини за детергенти/. Основание за заплащане ще се приемат фактурите (CPT) изпратени от „К.“, а дистрибутора ще заплати сумата в срок от 20 дни от пристигането на оригиналната фактура. Следователно, както основателно се отбелязва в жалбата, по силата на договора между страните, плащането е дължимо само въз основа на оригиналната фактура, получена от [фирма].
Няма данни или точни изявления за това кое лице или по какъв начин са предадени на жалбоподателя двете фактури, представени пред българските митнически власт без съмнение в оригинал. Видно от доказателствата, фактурите към ЕАД пред българските митнически органи са представени от трето лице – декларатор, - „П. Експрес“ което се е легитимирало пред митническите органи като митнически агент на [фирма], видно от представеното на л. 42 от делото заявление, адресирано до тези органи. При сравнение на лицата, посочени в клетка 14 от ЕАД, представени пред българските и турските митнически органи е видно, че декларatорите са различни лица. Установяват се взаимоотношения само между жалбоподателя и декларатора по българските ЕАД.
Въз основа на тези факти съдът приема за доказано, че именно представените фактури пред българските митнически власти са достигнали до жалбоподателя, по същите е имал задължение да плати цената, няма данни да е свързан по какъвто и да е начин с представените ЕАД и фактури пред турските митнически власти, доколкото и транспорта на стоките не е за негова сметка. За последното обстоятелство липсавт каквито и да са доказателства, че транспорта е за сметка на дружеството-жалбоподател или съществуват договорености между него и превозвача.
По аргумент от мотивите на оспореното решение, не е зачетена доказателствената стойност на представените пред българските митнически органи фактури. При липса на оспорване, съдът следва да цени тези доказателства като частни документи от значение за преценката на съда по фактите и правните изводи. Представените декларация – потвърждение за получено изцяло плащане по фактурата от 2010 г., съдържаща и изявление за издаването ѝ от турското дружество и полученото плащане, фактурата от 2011г. и квитанциите за вземане, издадени и подписани от турското дружество, както и договора от 04.01.2010г., са частни документи по смисъла на чл.180 ГПК. Съгласно тази разпоредба, подписаният частен документ се ползва с формална доказателствена сила и съставлява само доказателство, че обективираното в него изявление изхожда от подписалото го лице. Също по аргумент от чл. 180 ГПК, такъв документ има само формална доказателствена сила, обвързваща съда и не се ползва с материална доказателствена сила. Поради това съответствието на материализираното в него изявление с обективната действителност **не обвързва съда и поради това съдържанието на частните документи не може да се оспори по реда на чл. 193 ГПК.** При липса на оспорени подписи на частните писмени документи по реда на последната разпоредба и на датата им относно достоверността ѝ по смисъла на чл. 181 ГПК, доказателствена сила на подписаните частни документи, следва да бъде

преценявана с оглед всички доказателства по делото, по арг. от чл. 182 ГПК. Съгласно на чл. 182 ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и според другите доказателства по делото, те могат да служат като доказателство на лицето или организацията, която ги води. В този смисъл – наред с другите доказателства по делото, съдът цени установеното от вещото лице относно стойността, за която дружеството-жалбоподател се е задължило по представените пред българските митнически власти фактури. В заключението на вещото лице е посочено, че фактурите, представени пред българските митнически органи са заведени само стойностно в счетоводството на жалбоподателя (стр. 3 от заключението), което обстоятелство е от значение за правния спор, макар и вещото лице да е посочило редица забележки по кореспонденцията между използваните сметки и аналитичността на воденото счетоводство. Също въз основа на заключението на вещото лице - съответствието между мотивите с представените разпечатки от счетоводен софтуер, съдът приема, че съдържанието им съответства на воденото счетоводство, макар и да съдържат само отбелязване за вярност и подпис, не са подписани за съставил и лице отговорно за стопанската операция. От значение е установеното обстоятелство от вещото лице, че дружеството е отразило двете фактури, представени пред българските митнически власти, стойностно и съответно като задължение за плащане по същите по разчетите си с доставчици. Без значение е плащането от гледна точка на текста на чл. 29, параграф 1 вр. Параграф 3 буква а) от Митническия кодекс.

Също съдът приема за доказано, че дружеството е приело като свое задължение плащането именно по тези фактури и при условията на доставка по договора – клаузата „CPT“, доколкото във фактурите не е договорено друго. В подкрепа на твърдението, че декларираната от името на [фирма] митническа стойност е договорената и реално платена цена, са представени извлечения от счетоводството на търговското дружество - сметка 302, Дневник за покупки (л. 121 за м. 01.2011), които кореспондират с другите приети писмени доказателства, представени при осъществяване на вноса. Също турското дружество „К.“ е декларирало изрично получаването на сумите по фактурите, както са отразени в счетоводството на жалбоподателя. В административната преписка няма данни за проформа фактури, за авансови плащания от страна на жалбоподателя, такива данни не са установени и от вещото лице. Няма данни да е правена проверка при турското дружество-износител, за противоречието между цените по фактурите при износа и вноса, както и условията на доставка, доколкото „К.“ е издател на фактурите, под всички е положен само печат на това дружество и подпис в рамките на печата.

При тези изводи по фактите въз основа на доказателствата по делото и предвид договореното по чл. 7 от договора между [фирма] и доставчика „К.“ за това, коя фактура подлежи на плащане и какви са условията на доставката, то следва че не се установи по делото, жалбоподателят да е обвързан със задължение за плащане на цената по фактурата, представена при износа на стоките пред турските митнически власти, тъй като такава фактура не се доказа да е пристигнала при него.

Съгласно задължението по чл. 171, ал.1 АПК, в тежест на митническата администрация е да докаже, че действително стойността на стоката, посочена от износителя е подлежащата на плащане или платената стойност по смисъла на чл. 29 от Регламент 2913/92 от жалбоподателя, който факт остана недоказан по делото и не се доказа, че фактурите, представени пред българските митнически власти са неистински. Не се представи документ от турските митнически органи, който да бъде ценен от съда като официален документ по смисъла на чл.179 ГПК, обвързващ съда с материална доказателствена сила за конкретни факти, опровергаващи изцяло автентичността на фактурите, представена от жалбоподателя. Видно от мотивите на решението, турската митническа администрация само е изпратила ЕАД, подадени пред нея и фактурите, без да отразява факти, свързани с определянето на договорената между страните стойност при износа, от значение за прилагането на чл. 29, параграф 1 от Митническия кодекс.

За правилното определяне на митническите задължения по двете ЕАД от българските митнически органи, от значение е да се установи договорената стойност на стоката и съответствието ѝ с декларираната стойност пред тези органи – арг от чл.29, параграф 1 Митническия кодекс: "(..) Митническата стойност на внасяни стоки е договорната им стойност, а именно, платената действително **или** подлежаща на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Общността, коригирана, при необходимост, в съответствие с разпоредбите на членове 32 и 33". Също съгласно чл. 29, параграф 3, буква а) от същия регламент: "Действително платената цена или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати за внасяните стоки на продавача или в полза на продавача, като включва всички плащания, които са извършени или трябва да се извършат като условие за продажбата, от купувача на продавача или от купувача на трета страна за удовлетворяване на задължения на продавача". От доказателствата по делото следва да се приеме, че стойността по двете фактури, представени пред българските митнически органи е стойността по смисъла на чл. 29, параграф 1 вр. параграф 3, буква а) от Митническия кодекс, съответна на декларираната. Налице е изходящ от доставчика документ, потвърждаващ получените стойности по двете фактури, в съответствие с договора между страните относно условието за доставка „CPT", във връзка с което не се установи задължение за плащане на транспортни разходи като основание за увеличение на декларираната стойност. Не се установи противоречие между представените от името на жалбоподателя документи по митническото оформяне на вноса по двете ЕАД.

Изложеното обосновава извод за материална незаконъсобразност на оспореното решение по смисъла на чл. 146, т.4 АПК.

По изложените правни и фактически съображения, при изпълнение на служебното задължение на съда да провери оспореното решение за законсъобразност на всички основания, съдът формира извод за незаконъсобразност на същото по т. 3 и 4 от тази разпоредба. Жалбата е основателна изцяло, вкл. в частта за законната лихва тъй като не се

установи да са дължими допълнителни задължения за ДДС по процесните ЕАД. Съдът следва да постанови отмяната на оспореното решение.
От жалбоподателя не е направено искане за разноски, същият е останал задължен за разноски за вещо лице частично – в размер на 310 лв., за която сума следва да бъде осъден ответника - да заплати по сметка на съда с оглед изплащането им на вещото лице.
На основание изложеното и чл. 172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], чрез упълномощен адв. С. К., против Решение № 9600-0234/17.07.2012г. на Началника на Митница Столична
Осъжда Митница Столична да заплати по сметката на Административен съд София-град за депозити на вещие лица сумата от 310 (триста и десет) лева за възнаграждение на вещото лице по делото.
Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в четиринадесет дневен срок от получаването на съобщението

Административен съдия :